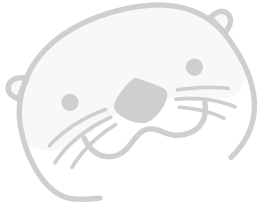

สมิงเขาวาง

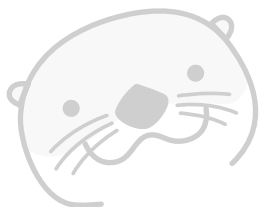
ทดลองอ่าน

ก า ร อ่ า น คื อ ร ำ ก ร ุ ำ น ที่ ส ำ ค ัญ

ทุกสิ่งล้วนคงอยู่และแตกดับด้วยกระแสแห่งกรรม

ไม่มีใครหลีกเลี่ยง

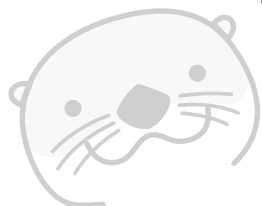
ผลงานเล่มอื่นๆ ของกฤตานนท์ ที่จัดพิมพ์โดยแพรวสำนักพิมพ์
ที่หยุด...แล้วเสียงครวญคลั่ง

กดสั่งซื้อ

ส้มิงเขาขวาง

กฤตายนนท์ เขียน

ทดลองอ่าน

แพรวสำนักพิมพ์ กรุงเทพมหานคร

นวนิยาย ลำดับที่ ๑๗๕

สมิงเขาวาง

แพรวสำนักพิมพ์

ในเครือบริษัทอมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)
๓๗๘ ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ ๑๐๑๗๐
โทรศัพท์ ๐-๒๔๒๒-๙๙๙๙ ต่อ ๔๙๖๙, ๔๙๖๙ โทรสาร ๐-๒๔๓๔-๓๕๕๕, ๐-๒๔๓๔-๓๗๗๗, ๐-๒๔๓๕-๕๕๑๑
E-mail: info@amarin.co.th

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. ๒๕๕๘
ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งดัดแปลงเป็นแถบบันทึกเสียง ตลับวีดิทัศน์
หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและวิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ 978-616-18-3236-0
พิมพ์ครั้งแรก พฤศจิกายน ๒๕๖๒

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของศูนย์ข้อมูลอมรินทร์

กิตติศักดิ์ กิตติวิยานนท์.

สมิงเขาวาง / กฤตานนท์: เขียน -- กรุงเทพฯ: แพรวสำนักพิมพ์ อมรินทร์พริ้นติ้ง
แอนด์พับลิชชิ่ง, 2562.

(8), 212 หน้า. (นวนิยาย ลำดับที่ 175)

1. นวนิยายไทย. I. ชื่อเรื่อง. II. ชื่อชุด. X. กฤตานนท์.

นว ๖6๙4

ISBN 978-616-18-3236-0

DDC 895.913

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)
กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ระริน อุทกะพันธุ์ ปัญจรุ่งโรจน์ • กรรมการผู้จัดการ ฤษณีย์ วิรัตพันธ์
ที่ปรึกษาสายงานสำนักพิมพ์ในเครือ อองอาจ จิระอร • รองบรรณาธิการฝ่ายขาย จตุพล บุญพริต, สิริกานต์ ผลงาม
ผู้ช่วยผู้อำนวยการ ทศพร สนิธวรรณะ

บรรณาธิการ จตุพล บุญพริต, ลดาวัลย์ นงลักษณ์ • เลขานุการ ศศิธร เอ็มอ้อม
ผู้จัดการฝ่ายศิลปกรรม พิระพงศ์ โพธิ์ฤทธิ์, วรรณา ตั้งแสงประทีป • ศิลปกรรม เกติพิบูล โหมตตาด
ผู้อำนวยการฝ่ายจัดการสำนักพิมพ์ ชัชฎา พรหมเลิศ • ชีบอดีเตอร์ จินดารัตน์ ธรรมรงกูทย์
พิสูจน์อักษร พรทิพย์ รักษ์ทอง • คอมพิวเตอร์ จิรณีย์ คำจันทร์
ผู้จัดการฝ่ายประสานงานสำนักพิมพ์ อมราลักษณ์ เขยกลิน • ประสานงานสำนักพิมพ์ ชนิษฐา ศรีอินทร์
ผู้จัดการส่วนพัฒนากลยุทธ์และช่องทางการขาย กุลพัฒน์ บัวละอ
ผู้จัดการส่วนดิจิทัลคอมเมิร์ซและคอนเทนต์ ธนพงษ์ โพธิ์บำรุง

แยกสีและพิมพ์ที่

สายธุรกิจโรงพิมพ์ บริษัทอมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)
๓๗๖ ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ ๑๐๑๗๐
โทรศัพท์ ๐-๒๔๒๒-๙๐๐๐, ๐-๒๘๘๒-๑๐๑๐ โทรสาร ๐-๒๔๓๓-๒๗๕๒, ๐-๒๔๓๔-๓๗๘๕

จัดจำหน่ายโดย

บริษัทอมรินทร์บุ๊คเซ็นเตอร์ จำกัด
๑๐๘ หมู่ที่ ๒ ถนนบางกรวย-จางานอม ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี ๑๑๑๓๐
โทรศัพท์ ๐-๒๔๒๓-๙๙๙๙ โทรสาร ๐-๒๔๔๙-๙๒๒๒, ๐-๒๔๔๙-๙๕๐๐-๖
Homepage: <http://www.naiin.com>

ราคา ๐๐๐ บาท

คำนำสำนักพิมพ์

ย้อนกลับไปเมื่อราว ๒ ปีก่อน แพรวลำนักพิมพ์ได้ตีพิมพ์หนังสือเล่มหนึ่ง ซึ่งเขียนจากกระทู้ดังในเว็บไซต์ pantip.com เป็นกระทู้ที่มีผู้อ่านและแชร์อย่างถล่มทลาย หนังสือเล่มนั้นคือ *ธืหยด...แ่ววเสียงครวญคลั่ง* เขียนโดยกฤตานนท์ เจ้าของกระทู้เอง

สมิงเขาขวาง คือนวนิยายเล่มใหม่ล่าสุดของกฤตานนท์ แต่เรื่องราวในหนังสือเล่มนี้เกิดก่อน *ธืหยด...แ่ววเสียงครวญคลั่ง* หากยังจำจ้ำมหันต์ได้ ในเล่มนี้เขาจะพาเราไปพบกับอาถรรพ์ลึกลับของสมิงร้าย แห่งเขาขวางที่คร่าชีวิตคนอย่างโหดเหี้ยมมานักต่อนัก จ้ำมหันต์และคณะได้รับการกิจไล่ล่าเสือร้ายแห่งเขาขวาง ก่อนที่มันจะคร่าชีวิตผู้บริสุทธิ์ไปมากกว่านี้ แต่การล่าเสือร้ายในตำนานกลางป่าลึกซึ่งเป็นบ้านของมันย่อมไม่ใช่เรื่องง่าย อันตรายและความลึกลับเหลือเชื่อเกิดขึ้นตลอดการเดินทาง แล้วคนธรรมดาจะเอาชนะอมมนุษย์ในตำนานได้หรือ

แพรวลำนักพิมพ์

พฤศจิกายน ๒๕๖๒

คำนำผู้เขียน

ครั้งหนึ่งในวงสนทนาเมื่อคราวเก็บข้อมูลเพื่อเขียน *ธีหยด...แหว่เสียง* *ครวญคลั่ง* มีใครบางคนในวงสนทนานั้นเอ่ยประโยคชวนฉงนออกมาว่า *เสื่อสรง* ไม่มีใครสนใจเรื่องดังกล่าวยกเว้นผู้เขียน ที่เป็นเช่นนั้น อาจเพราะทุกคนคิดว่ามันเป็นเพียงหนึ่งในเรื่องเล่าปากต่อปากไร้ที่มา หรือไม่ก็อยากลิ้มเล่นสิ่งที่เคยสร้างความเกรงก่อนการมาเยือนของ หญิงปริศนาในชุดดำ อย่างไรก็ตาม คำเล่าที่ว่าคือจุดเริ่มต้นของงานเขียน ขึ้นนี้ในเวลาต่อมา

สมิงเขาขวาง จึงถูกพูดถึงครั้งแรกในหนังสือข้างต้นอย่างจริงจัง เหตุการณ์หลายประการเชื่อมโยงอย่างมีนัยสำคัญ จนอาจกล่าวได้ว่า ปฐมบทสุดสะพรั่งเสี้ยวหนึ่งของ *ธีหยด* ปรากฏใน *สมิงเขาขวาง* แรกเริ่ม ได้ปั่นเรื่องเล่านี้ลงในแฟนเพจและเว็บไซต์ pantip.com พบว่ามีผู้สนใจติดตามอ่านแชร์เป็นจำนวนมาก ผู้เขียนจึงได้ปรับปรุง เรียบเรียงเรื่องราวเพื่อนำเสนอแก่นักพิมพ์ ซึ่งต้องใช้เวลาปรับแก้จน พอสมควรกว่าจะผ่านการพิจารณา

ขอขอบพระคุณคุณองอาจ จิระอร คุณณจุพล บุญพรัตน์ ที่มอบ โอกาสอันดีรวมถึงคำแนะนำอันมีค่า การได้พูดคุยกับบุคลากรทรงคุณวุฒิ ในแวดวงวรรณกรรมทั้งสองท่านถือเป็นโอกาสอันดีที่ช่วยเปิดมุมมอง นักเขียนตัวเล็ก ๆ ให้กว้างขึ้น อีกทั้งต้องขอบพระคุณบรรณาธิการทุกท่าน ที่ไม่ได้เอ่ยนามมา ณ ที่นี้ รวมถึงผู้เกี่ยวข้องที่ได้สละเวลาให้ความ ช่วยเหลืออย่างอุตสาหะจนออกมาเป็นหนังสือในมือผู้อ่านที่เคารพ สุดท้าย ในวาระเริ่มต้นต่อจากนี้ เรียนเชิญทุกท่านร่วมผจญภัยไปกับลุ่มยักษ์อีก ลักครั้ง

บทนำ

เสียงฝีเท้าหลายคู่บัดพื้นดัง จีบ ๆ ฝ่าฝนที่ตกติดต่อกันหลายชั่วโมง สองชายหนึ่งหญิงมีจุดหมายที่สิ่งปลูกสร้างเล็กๆ ใต้ต้นไม้เพียงมุ่งจากเกาปฐนาตสองคุณสามเมตรหลังนี้เป็นจุดแวะพักของเหล่าพรานที่ดันดันขึ้นมาหาผลผลิตจากธรรมชาติ สร้างอย่างหยาบใช้ไม้เนื้อแข็งสี่ต้นแทนเสาสูงด้วยจาก มีไผ่สามลำมัดด้วยเชือกในลอนพาดขวางแทนเก้าอี้ สภาพทรุดโทรมตามกาลเวลาที่ผลัดผ่าน ป่าอันอุดมสมบูรณ์ด้วยระบบนิเวศแห่งนี้เป็นส่วนหนึ่งของผืนป่าเบญจพรรณในเขตอำเภอกองคาญนิ จังหวัดกาญจนบุรี ที่ยังไม่มีหน่วยงานราชการสำรวจอย่างจริงจัง จะมีก็แต่พรานใจเด็ดที่แวะเวียนเข้าไปดักสัตว์เป็นบางครั้ง เหตุที่เป็นเช่นนั้นเพราะเรื่องเล่าเก่าแก่เกี่ยวกับความลับที่เป็นเหมือนกำแพงคอยขวาง ทว่าหลังไร่เงาชาวบ้านเป็นเวลานาน วันนี้กลับมีกลุ่มคนรอนแรมเดินทางไกล ฝ่าพายุฝนและเนินสูงชันมาถึงเชิงเขา หวังหาผลผลิตจากธรรมชาติเพื่อนำไปแปรเปลี่ยนเป็นทุนรอนเลี้ยงปากท้องในช่วงข้าวยากหามากแวง ปริมาณน้ำฝนที่มากผิดปกติในปีนี้ทำให้เกิดอุทกภัยขนาดย่อม แม้ไม่ถึงวิกฤตเพราะภูมิประเทศแถบนี้เป็นที่ราบสลับเขาสูง แต่พื้นที่ลุ่มอยู่ข้างน้ำเสียหายนับแสนไร่ส่งผลกระทบต่อหลายครอบครัว

ทิว เกษตรกรไทยเชื้อสายมอญเป็นหนึ่งในนั้น

ในภาวะขาดสนจนวนายก ชายหนุ่มบังเอิญได้ยืมชาวบ้านพุดถึงป่าดิบอุดมไปด้วยสมุนไพรหายาก ผลหมากรากไม้มีราคา เมื่อกลับถึงบ้านจึงปรึกษาเรื่องนี้กับสงวน ผู้เป็นพ่อตา หวังเป็นทางออกสำหรับปัญหาขาดข้าวสารกรอกหม้อ สา เมียรุ่นของมันเห็นดีกับผิว แต่พ่อตาคำนับหัวชนฝา พร้าไม่หยุดปากว่าอย่าริเฉียดไปใกล้ทิวเขา นั้น แต่จนแล้วจนรอดเสียงของชายวัยหกสิบกว่าก็ไม่ดังพอจะเปลี่ยนความตั้งใจของลูกเขยที่ยืนยันหนักแน่นว่าเป็นทางออกเดียวที่จะช่วยให้รอดพ้นวิกฤตครั้งนี้โดยไม่ต้องบากหน้าไปกู้ยืมใคร รุ่งขึ้นทิวและภรรยาออกเดินทางแต่เช้าตรู่โดยมีบิดาตามติดไปด้วย พวกเขาหนีภัยยืมมรดกกระษัตริย์ของคนในหมู่บ้านขับขานตำบลงหน้าสู่ขุนเขา

ใช้เวลาเกือบชั่วโมงกว่าจะถึงจุดหมายเมื่อเวลาใกล้เที่ยง จากนั้นต้องลุยหล่มเลนด้วยสองเท้าอีกค่อนกิโลเมตรจนถึงชายป่าตีนภู สภาพอากาศชุ่มชื้นแม้ฤดูร้อนเป็นอุปสรรค ฝนเจ้ากรรมโปรยปรายตั้งแต่ย่ำรุ่งจนเลยพลบยังไม่ทีท่าจะหยุด สงวนพยายามโน้มหน้าให้ทั้งสองไม่เฉียดใกล้ป่าเชิงเขาจนเกินไป เพราะตั้งแต่นมเพ็งแตกพานล่วงจนหัวหงอกเขาเคยได้ยินคำลือถึงอาถรรพ์ลี้ลับที่สิงซ่อนอยู่ ณ ที่แห่งนี้ แรก ๆ ทิวกับสายลมฟังคำเตือน ไม่รู้สึก ตั้งหน้าตั้งตาหาของป่าที่พ่อมีราคาอย่างชะมัดเขม้น แต่เมื่อได้เพียงหน่อไม้เล็กแกร็นหนักก็โลกร้อนเศษและผลไม้ป่าอีกสองสามชนิด ไม่คุ้มค่าน้ำมัน จึงจำต้องละเลยคำขอของพ่อ เดินลึกเข้าไปในป่าดิบที่บึงหม่นที่ละน้อย

หันมองอีกครั้งไม่เห็นลูกสองคน หัวใจชายสูงวัยวิ่งไปกองราบพื้น! ขณะนั้นเป็นเวลาบ่ายแก่ แต่เพราะพายุฝนทำให้แล้วใกล้ค่ำ--- ตาสงวนกังวลใจกับสภาพอากาศ ตลอดชีวิตสิ่งที่รักยังมีสองอย่าง คือ ภรรยาผู้ทุกข์ที่ตายไปเมื่อไม่กี่เดือนก่อน กับลูกสาวที่กำลังตามผัวเข้าไปในป่าที่ชาวบ้านทั่วไปต่างหลีกเลี่ยง

“นั่งสา อย่าเข้าไป ออกมาเดี๋ยวนี้” เขาบ่นปากตะโกน แต่

ลุ่มเสี่ยงถูกกลบด้วยเม็ดฝน สวงนทำอะไรไม่ได้นอกจากเร่งฝีเท้าตามไปติดๆ

“นังสา...ไ้อ้ทิว พวกเอ็งอยู่ไหน” เขาร้องเรียกเป็นระยะ เดินลัดเลาะตัดดงไผ่ที่ขึ้นเป็นหย่อมๆ ข้างโคนมีหน่อไม้ขนาดเท่าปลีอ่อนขึ้นเบียดแน่น แต่ไม่มีร่องรอยว่าคนเดินนำไปก่อนจะสนใจ ตาสวงนเดาว่าที่เป็นเช่นนั้นเพราะมีสิ่งอื่นล่อตาล่อใจมากกว่าหน่อไม้ก็โลกรัมละไม่ก็สิ่งทีเห็นอยู่ดาษดื่น

สวงนตะโกนเรียกอย่างต่อเนื่อง สืบเท้าขึ้นเนินไม่หยุดพักแม้ลำแขนอยากทรุดลงไปคลานลื่น ขีวทัศน์รอบข้างจากที่เป็นป่าไผ่และดงพืชล้มลุกกลับกลายเป็นป่าทึบ ร่ายล้อมไปด้วยไม้มีค่าอย่างเต็งรัง มะค่าโมง และประดู่ป่า แหวกพงรอกอยู่นานก็ได้ยินเสียงลูกเขยเรียก

“พอ...ทางนี้!”

เสียงนั้นดังมาจากเพิงเก่าห่างออกไปทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือ แม้ไม่มีทางสัญจรแน่ชัด แต่ร่องรอยจากน้ำมือมนุษย์มีพอให้เห็นประปราย อาทิ ห้างเก่า แร้วดักสัตว์ รอยบากตามต้นไม้ และเพิงที่สร้างหยาบๆ ซึ่งเป็นจุดสุดท้ายที่พวกพรานยอมถอยหลังไม่ดันดงต่อ เพิงดังกล่าวสร้างหยาบๆ พอกันฝนกันแดด ด้านหลังมีบางสิ่งที่ดูเก๋ยิ่งกว่า เป็นแผ่นไม้ขนาดคอกเศษตอกด้วยตะปูตรึงอยู่บนต้นตะคร้อ ข้อความสั้นๆ ลีซีดจางเขียนด้วยลายมือไม่ประณีต สวงนยืมมอง เพียรสะกดซ้ำๆ ทีละอักษร แต่คนรำเรียนน้อยแค่ประถมหนึ่งไม่เข้าใจประโยคนั้น

ใจค่อยขึ้นเมื่อเห็นลูกรักกับผัวนั่งหลบฝนอยู่ใต้เพิง ทั้งสองยิ้มรื้น สวงนรู้ว่าไม่ใช่เพราะทั้งคู่เห็นตน แต่สิ่งที่สร้างความดีใจให้พวกเขาเป็นของบางอย่างที่สมอยู่ในตะกร้าหวาย สิ่งนั้นคือเห็ดโคน ผลผลิตจากธรรมชาติแท้ๆ ที่เจริญเติบโตในฤดูฝน เนื่องจากเป็นของหายาก เกิดเพียงปีละครั้ง ราคาแพงวดของมันจึงสูงยิ่งกว่าเห็ดในวงค์วานเดียวกันสิบสิบ

ชายสูงวัยยิ้มว่า ความกังวลใจหายไปเมื่อเห็นกองเห็ดโคนพูนเต็มตะกร้า มีตั้งแต่ขนาดเล็กแกร็นไปจนถึงดอกอวบโต

“เฮ้ย พวกเอ็งไปเจอที่ไหน มากมายขนาดนี้” สงวนคว้าเด็ดดอกหนึ่งขึ้นมาพิจารณาอยู่ครู่และพูดต่อ “งามเหลือเกิน”

“แถวคงไฟใกล้ๆ โคนไม้ตรงนั้น มีอีกเพียบเลยจ๊ะพ่อ” ทิวพูดพลางเทหน่อไม้ทิ้งลงบนพื้น เวลานี้มันกลายเป็นของด้อยค่าในสายตาเขาไปแล้ว “ขึ้นเป็นพืด เก็บกันไม่หวาดไม่ไหว ไม่น่าเชื่อว่าจะเหลือรอดมาถึงพวกเรา คราวนี้สบายกันไปอีกนานเชียวละ เอ็งนี่พ่อ เดี่ยวฉันกับสาจะชนกลับไปลักเหี่ยวก่อน ระหว่างนี้พ่อก็ช่วยเก็บไปพลางๆ แล้วกัน ยังไงวันนี้ต้องชนกลับไปให้มากที่สุด เพื่อมีพวกชาวบ้านหรือพรานมาปักเขต มันจะไม่เหลือถึงเรา”

ตาสงวนเออออ ความรู้สึกเหน็ดเหนื่อยหายเป็นปลิดทิ้ง หันไปส่งยิ้มให้ลูกสาว บัดนี้หล่อนเห็ดทุนสามมีแทบเท่าตน ความท่งเหินยิ่งชัด หลังแม่ของมันตายไปเมื่อหลายเดือนก่อน---บางครั้งรู้สึกนึกจนน่ากลัว แต่คนเป็นพ่อไม่เคยนึกน้อยใจ ยังคงมีความรักบริสุทธิ์มอบให้เหมือนแต่ก่อน

“สาเอ๊ย...เดินระวังหน่อยนะ ทางมันลื่น ประเดี๋ยวจะหกล้มเอา”

หญิงสาวหันมามองและตอบสั้นๆ “จ๊ะ” ก่อนแบกตะกร้าบรรจุกเห็ดโคนอยู่เกือบเต็ม เดินลัดเลาะลงเนินตามสามีไปติดๆ ไม่เหลียวกลับมองพ่อที่ยิ้มและโบกไม้โบกมืออยู่ไหวๆ หล่อนไม่สำเหนียกแม้แต่น้อยว่านั่นจะเป็นครั้งสุดท้ายที่ได้เห็นบิดาบังเกิดเกล้า

ทหารนอกราชการ

บ่ายวันหนึ่งช่วงกลางฤดูฝนต้นเดือนเก้า ความร้อนของแดดแรกในรอบหลายวันเปลี่ยนแฉ่งน้ำซึ่งกลายสภาพเป็นหล่มเลนกระจายอยู่ทั่วถนน ปริมาณน้ำฝนมากยิ่งขึ้นกว่าทุกครั้งในรอบสิบปี เรียกสวนไร่นานับพันไร่ถูกน้ำท่วมซัง ผลผลิตจากน้ำพักน้ำแรงเกษตรกรเสียหายมูลค่านับล้านบาท สภาพอากาศแปรปรวนไม่เพียงสร้างความเสียหายให้กับพืชเศรษฐกิจหลายชนิด ปริมาณน้ำฝนที่มากผิดปกติก่อให้เกิดน้ำป่าไหลเข้าท่วมในหลายตำบล ถนนหลายสายถูกตัดขาด

สิ่งเดียวในในรอบสัปดาห์คือ แสงเหลืองอุ่นของดวงอาทิตย์ที่ทอดพื้นเบื้องล่างเป็นครั้งแรก บนถนนชนบท ลูกเด็กเล็กแดงออกมาวิ่งยาโคลนจนเนื้อตัวมอมแมม หญิงชาวบ้านนำผ้าผืนที่อับชื้นออกผึ่งแดด ขณะชายฉกรรจ์พาฝูงวัวควายออกมาเล็มหญ้าที่ได้ฝนหล่อเลี้ยงจนโตวันโตคืน

ขณะชาวบ้านชายหญิงสละเวลากับงานต่างๆ ชายวัยกลางคนคนหนึ่งกลับนั่งมองดูเพื่อนบ้านอย่างเหม่อลอยอยู่หลังกระบะรถยนต์ซึ่งจอดติดเรือนไทยทรงสูง มหันต์ อดีตทหารยศจำสิบตรีสังกัดกรมทหารอาสาสมัคร*

* ปัจจุบันคือกองพลทหารราบที่ ๙ ค่ายสุรสีห์ จังหวัดกาญจนบุรี

นายทหารหน่วยแรกที่ได้ออกปฏิบัติการรบในสงครามเวียดนาม หลังภารกิจประสบผลเป็นอย่างดี คณะกรรมการกองทัพบกมีมติเห็นชอบจัดตั้งขึ้นเป็นกองพลทหารอาสาสมัคร หรือที่รู้จักกันในนามกองพลเสือดำ มีภารกิจในการรบเป็นหลัก และช่วยเหลือประชาชนเป็นรอง แต่มหันต์หรือที่เพื่อนทหารและชาวบ้านเรียกจนติดปากว่าจ่ามหันต์ ไม่มีโอกาสได้เข้าร่วมกองพลนี้ เนื่องจากคราวยุทธการฟูกิโอ เขาประสบอุบัติเหตุจากการช่วยเหลือเพื่อนทหาร ถูกแรงระเบิดอัดใส่ร่างซีกซ้ายจนสาหัสดวงตาพร่ามัวไม่ติดดั้งเดิม กอปรด้วยวัยที่สูงขึ้น จำยอมยุติบทบาทการรับใช้ประเทศชาติเมื่อวัยสี่สิบต้น แต่กว่าจะตัดสินใจได้เด็ดขาดก็ล่วงมาอีกสิบเอ็ดเดือนเต็ม

นับได้หนึ่งสัปดาห์ที่วีรบุรุษแห่งฟูกิโอล้มตาดินใต้ชายคาบ้าน ไม่ใช่ค่ายทหาร มุ่งสะอาดและหมอนขวานุ่มขนวลลับลึก เตียงไม้หกฟุตสะกดให้ผู้ทีเผลอเอนหลังไม่อย่ากชันกายลุก เพียงแค่เผยอเปลือกตามองผ่านบานหน้าต่าง แลยอดต้นวาสนาเขียวขจี ดูเป็นชีวิตสุขสงบที่ใครต่างถวิล---เว้นก็แต่จ่ามหันต์

ถึงกระหายเกียรติยศ ปฏิบัติหน้าที่อย่างเต็มความสามารถตลอดอายุราชการ ก็ไม่อาจหนีคำโบราณที่ว่า *แข่งเรือแข่งพายแข่งได้ แข่งบุญแข่งวาสนาแข่งไม่ได้* เพราะเกือบยี่สิบปีที่รับใช้ชาติอย่างซื่อสัตย์ กลับประดับได้เพียงยศจ่าสิบตรี ในขณะที่เพื่อนร่วมรุ่นบางรายไปไกลถึงระดับนายพัน แต่เจ้าตัวก็ไม่เก็บมาคิดให้รำสอม

คืนแรกรู้สึกว่าได้เลี้ยงไม้สักทองยวบ พลิกตัวเมื่อไรก็ลั่นเอี้ยดทุกครั้ง ผ้าห่มซึ่งเป็นแพรเนื้อดีก็ห่มไม่สบายตัวอย่างประหลาด ลingsดีเพียงอย่างเดียวที่ได้เมื่อเลิกราบราชการ ไม่ใช่ความสุขสบายในบ้านพักที่ห่างไกลจากอันตรายในสนามรบหรือสนามอำนาจ แต่เป็นสิ่งที่ละเลยมาตลอดยี่สิบปี นั่นคือการทำหน้าที่หัวหน้าครอบครัวให้ดีกว่าที่เคย

จ่าทหารมีภรรยาแสนดีชื่อน้ำทิพย์ ลูกสาวของนายสุน่ แก่แก่คำข้าผู้มั่งมี นั่นจึงเป็นเหตุผลว่าทำไมบ้านนายทหารเงินเดือนไม่กี่ร้อยบาท

ถึงมีเครื่องเรือนราคาแพงเช่นเตียงไม้สักทองอยู่ในห้องนอน เคราะหัดี พอตานไม้ไขนุคคทที่นิยมใครโดยดูเพียงแค่ทรัพย์ ซึ่งลูกสาวเองก็ได้รับ อิทธิพลทางความคิดเช่นเดียวกับพ่อคือ ไม่หมิ่นคนจน หลังมหันต์กับ น้ำทิพย์พบกันที่งานสมโภชศาลหลักเมืองเมื่อยี่สิบปีก่อน หลังจากคืนนั้น หนึ่งปี ผลคือมีบุตรหนึ่งคน

ครอบครัวเริ่มต้นอย่างกระตือรือร้น แม้มีทั้งภรรยาและลูก รวมถึงพ่อตาผู้มั่งคั่ง แต่ยามนั้นพลทหารหนุ่มเลือกที่จะอุทิศตนเพื่อชาติ มากกว่าครอบครัวตามวิถีชายไทยที่หมายสร้างชื่อและฐานะด้วยการรับราชการทหาร เดือนปีเลื่อนผ่าน หน้าที่การอุปการะเลี้ยงดูทั้งอยู่บนป่าของเมียสาว นั่นเป็นเหตุผลที่มีน้ำหนักรวมเกินพอที่ทำให้พ่อตาไม่นิยมนิยมลูกเขยคนหนึ่งในระยะหลัง และความรู้สึกนั้นถูกส่งต่อไปถึง น้ำเพชร โซ่ทองข้อเดียวของจำพวกรักกับลูกสาวเจ้าแก้ว สถานการณ์นำพาให้ความสัมพันธ์พ่อลูกห่างเหิน และเมื่อเข้าสู่ช่วงเจริญวัย ความซบเซอทางอารมณ์ของวัยรุ่นทำให้แผลที่ไม่เคยได้รับการรักษา อักเสบเกินกว่าประโยชน์ที่มารดาพร่ำบอกเสมอว่า “พ่อเขารักลูกมากนะ” จะเยียวยาได้

สัปดาห์ที่ผ่านมาจึงเป็นช่วงเวลาของการปรับตัวที่แสนอึดอัด ทั้งสภาพดินฟ้าอากาศหม่นทึบตลอดวัน และความสัมพันธ์ในครอบครัว ที่อ่อนแอจน จ่ามหันต์สามารถสังหารใหม่่นับร้อยเข้าแถวอย่างเป็นระบบระเบียบ แต่กลับไม่อาจบอกให้ลูกสาวอยู่พร้อมหน้าพร้อมตาพ่อแม่ลูกในบ้านหลังนี้ นั่นเพราะน้ำเพชรยังเชื่อฝังหัวว่าบิดา *จ่ายม* ลาออกจากอาชีพที่รักยิ่งกว่าลูกเมีย หลังผู้เป็นพ่อกลับถึงบ้านไม่นาน จึงย้ายไปพำนักยังเรือนของตาสนเป็นการชั่วคราว

ระหว่างคิดถึงเรื่องไม่จรรโลงใจ เสียงของภรรยาคุ่มทุกซกัก็ดังมาจาก
ด้านหลัง

“มานั่งชิมตรงนี้อีกแล้วนะพี่” น้ำทิพย์ก้มลงเรอเนน เดินไปหาสามีแล้วพูดต่อ “คิดถึงสมัยเป็นทหารอีกแล้วสิ ฉันรู้แหละว่าพี่รักอาชีพนี้มาก เกือบยี่สิบปีที่ผ่านมาฉันทะเลาะกับพี่เพราะเรื่องนี้แค่ครั้งเดียว

แต่ที่น่าจะรู้แน่ เมื่อถึงจุดหนึ่งก็ควรปล่อยวางซะบ้าง”

มหันต์ปรายตามอง ถ้อยคำของภรรยาเหมือนกุญแจที่ถอดสลักภาพเก่าๆ ในความทรงจำ คู่ผัวตัวเมียก็เหมือนลื่นกับพื้น มีขบกันเป็นบางครั้ง แต่การทะเลาะรุนแรง *ครั้งเดียว* ที่น้ำทิพย์พูดเมื่อสักครู่นี้ คือตอนที่หล่อนอุ้มครรภ์โย้เจ็ดเดือนพร้อมบิดาเดินทางไปหาเขาถึงค่ายทหาร วิงวอนให้ลาออกจากการเป็นร้วของชาติแล้วกลับมาพำนักที่บ้าน ดูแลเมียและลูกอย่างถาวรมากกว่าไปกลับบ้าน-ค่ายทหาร แต่ช่วงเวลานั้นมหันต์เลือกที่จะเป็นทหารมากกว่ากลับภูมิลำเนา เพราะการตัดสินใจที่ดูเหมือนไม่ถูกใจใครนอกจากตัวเอง ทำเอานายสุนทรโกรธเป็นฟืนเป็นไฟ ชูฟือให้ลูกสาวหย่าขาดจากลูกเขยไม่รักดีคนนี้ได้

“ให้เวลาพี่น้อยนะ มันอดคิดถึงไม่ได้ เกือบยี่สิบปีที่ผ่านมาอยู่อุ๊ยแต่ในกรมกอง ทุกอย่างเป็นระเบียบจนเคยชิน คงต้องปรับตัวกันสักพัก”

“ฉันให้เวลาพี่ได้ตั้งยี่สิบปี ทำไมจะให้อีกไม่ได้ล่ะ” อีกฝ่ายยิ้ม “มีวินัยก็เป็นเรื่องดีนะ แต่ฉันกับลูกไม่ได้ต้องการมันหรอก ที่นี่คือบ้าน ไม่ใช่ค่ายทหาร ด้วยอาชีพมันแค่ยกรำให้พี่ดูกระด้างเหลือเกิน ฉันเกือบจะล้มภาพพ่อหนุ่มมกะลอนที่เข้ามาจับตองงานสมโภชศาลหลักเมืองไปแล้วนะ” หล่อนหันหลังเดินย้อนกลับไป เมื่อถึงบันไดไม้ที่ทอดขึ้นสู่เรือนเหมือนนกจะไต่ขึ้นได้ จึงพูดแกมขัน

“ลืมบอกไป มีชาวบ้านเวะมาหาคะ พ่อหมอมหันต์”

สามีหันกลับไปมอง ดวงตาเกิดประกายวิบวายเป็นครั้งแรกในรอบหลายวัน

บ้านนายทหารนอกราชการเป็นเรือนไม้ยกสูง ข้างบันไดมีโถงมั่งกรขนาดพอเหมาะบรรจุน้ำปริ่มขอบ ใช้สำหรับล้างเท้าก่อนขึ้นเรือน ชั้นบนเป็นชานกว้างหันหาถนน กลางเรือนมีพิรุณต้นใหญ่ให้ร่มเงา ด้านซ้ายเป็นห้องนอนสามภรรยาเจ้าของบ้าน ติดกันเป็นห้องบุตรสาวซึ่งเวลานี้ว่างเปล่า เยื้องไปด้านหลังคือส่วนครัว และฝั่งตรงข้ามเป็นห้องพระ

ซึ่งมีวัตถุมงคลมากมายเกินจะนับ เครื่องรางของขลังกว่าครึ่งเป็นสมบัติไม่ถ้อยที่เหลืตกทอดถึงมือเจ้าทหารแทนที่จะตกไปเป็นสินทรัพย์ให้เจ้าของบ่อน พ่อของจ๋ามหันต์ขึ้นชอบการพนันพอๆกับว่าสุรา สองอบายมุขที่น่าพาความฉิบหายมาสู่ผู้นิยม แปรลงนาและทรัพย์สมบัติเกือบทั้งหมดถูกแปรสภาพเป็นสิ่งเดิมพันบนโต๊ะพนัน ทั้งกำถั่ว ไฮโล เรื่อยไปจนถึงไก่ชน กว่่าพ่อจะฉุกคิดได้ ก็เหลือเพียงบ้านหนึ่งหลัง ที่ดินหนึ่งผืน และวัตถุมงคลในห้องพระเท่านั้น

ณ ชานร่มรื่นใต้กิ่งพิกุล ชายหญิงวัยกลางคนนั่งร่ออย่างร้อนใจ เมื่อเห็นมหันต์กลับขึ้นเรือน ทั้งคู่ก็หน้าตาตื่นรีบเข้าไปหาเจ้าบ้าน

“มีเรื่องอะไรอะ ไ้บุญ แม่เรือน มากันแต่วันเลย” เขารับไหว้พร้อมถามกลับ แต่เพียงนายบุญเอ่ยคำว่า “หมอ” คนถูกเรียกก็ทำตาขวาง “เฮ้ยๆ บอกไว้ก่อนนะไว้ย ถ้าคำว่าหมอที่เอ็งพูดหมายถึงแพทย์แผนโบราณ แพทย์แผนไทยอะไรเทือกนั้นฉันไม่ว่าหรอก เพราะตอนอยู่ค่ายก็เคยไปอบรมที่กรมแพทย์ฯ ตำรับตำรายาหม้อยาสมุนไพรมาก็เคยศึกษามาบ้าง แต่ถ้าหมอในความหมายของเอ็งคือพวกพ่อมดหมอผีก็ขอบอกไว้เลยว่าฉันไม่ใช่เทือกนั้น”

การพยาบาลผู้ป่วยด้วยเวชศาสตร์เป็นสิ่งที่มหันต์ทำอยู่เสมอ คราวมีโอกาสรักษาการกลับภูมิลำเนาจึงมักมีชาวบ้านแวะเวียนมาหาให้รักษาอยู่บ่อยๆ บางวันก็ปั่นจักรยานคู่กายหรือขับกระบะคูใจตระเวนรักษาเพื่อนบ้าน จัดเจียดหยูกยาให้โดยไม่คิดเงินสักสลึง ชาวบ้านที่ขาดความรู้ความเข้าใจในศาสตร์การพยาบาลจึงเหมว่ว่ามหันต์เป็นมากกว่าหมอแผนโบราณ ซึ่งในระยะหลังคำว่า “หมอ” ที่ใครๆ เรียกนำหน้าชื่อไม่ได้หมายถึงคนที่พึงรักษาผู้ป่วยด้วยวิธีของผู้เจริญ แต่สื่อถึงผู้วิเศษที่เฝียวยาดด้วยศาสตร์ลึกลับ ซึ่งจากที่หาของสามิภรรยาบอกชัดว่า “หมอ” ในความเข้าใจของคนทั้งสองคืออะไร

มหันต์ส่ายหน้าอย่างระอาใจ ไม่อธิบายต่อให้เปลืองน้ำลาย “เอาเถอะ พวกเอ็งมีธุระอะไรก็ว่ามา”

“ลูกสาวฉันนะจ๋า” นายบุญรีบบอก

ประโยคแรกที่พ่นออกมาจากปากเพื่อนบ้าน ทำเอาอดีตนายทหารรู้สึกพื้นโคลงกระเทว่ นับนิ้วได้เกือบสัปดาห์ที่ยังไม่มีโอกาสเห็นหน้าค่าตาลูกสาว ปานนี้คงคาบข่าวไปบอกตาสู่ว่าพ่อบังเกิดเกล้าชมซานกลับบ้านแล้ว หัวแข็งได้แม่นจริง ๆ มหันต์คิดในใจ

“จ๋า” ใญ่บุญเรียกอีกครั้ง

“ปัดไธ เอ็งก็เล่าต่อไปสิวะ ฉันฟังอยู่” เขาตอบเสียงจุ่นแก่แก้อ

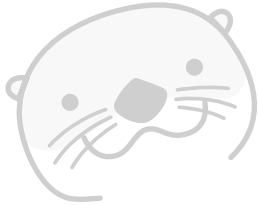
“ก็นั่งบวกลูกสาวฉันสิ ให้ไปตัดปลีที่ชายทุ่งมาทำกับข้าว แจ้นกลับมาหน้าตาตื่น หัวปลีก็ไม่ได้ มันว่าพอเอาพราจามลงไปที่ก้านกล้วย เสือกมียางสีแดงไหลเอิ้มออกมา แผ่นกลับบ้านแทบไม่ทัน หลังจากนั้นวันเดียวนั่งบวมนกไม่สบาย ตัวร้อนลึ้งกับไฟลอน นอนชมมาสสองวัน ต้มยาให้กินก็ไม่ดีขึ้น หน้าตานี้หมองคล้ำไปหมด เมื่อวานเพื่อนที่รู้จักกันมาเยี่ยมที่บ้าน บอกว่าอาการแบบนี้น่าจะโดนของ ดันกล้วยที่ว่าอาจมีตานีสิงอยู่ที่ได้ ให้ฉันรีบพานั่งบวไปให้คนทรงเจ้าดูอาการเสียแต่เนิ่น ๆ ฉันกับเมียก็ว่าจะพามันไปบายนี้ แต่อยากมาปรึกษาหมอ เอ๊ย! จ่ามหันต์ดูก่อน”

มหันต์นั่งฟังนิ่ง ดูเหมือนความนับถือที่ใครต่อใครอุปโลกนจะโน้มไปในเชิงไสยศาสตร์ แม้นสมัยวัยคะนองเคยศึกษาตำราไสยเวทย์บ้าง ทั้งยังฝากตัวเป็นศิษย์สมภารใหญ่วัดใต้และเหนือ ทว่าก็เป็นเช่นคนทั่วไปที่รู้เพียงตื่นเขิน ไม่อาจลงลึกสุดหยั่งดังเสกใบมะขามเป็นต่อแตน เอาแค่ดำรงตนเป็นพุทธศาสนิกชนที่ดี ไม่ริตั้งตนเป็นผู้วิเศษ ผูกดวงต่อชะตา อันเป็นศาสตร์ที่น้อยคนจะแตกฉาน ใ้อ้ที่เห็นเปิดสำนักทรงเจ้าเข้าผี อวดอ้างว่ายังรู้ดินฟ้า ส่วนใหญ่ก็ปาที่ลวงโลกกันทั้งนั้น

“เออ ๆ เอาเถอะ” บอกก็จ๋าจารย์ “พวกเอ็งกลับไปก่อนละกัน ขอฉันไปเตรียมข้าวของผูกยา ประเดี๋ยวจะรีบตามไป”

เมื่อสองผัวเมียลืบจากเรือน เขาก็เดินไปที่ครัว เห็นน้ำทิพย์นั่งผ่านมะพร้าวสุกเหลืองฉ่ำน้ำกิน หล่อมองเขาอยู่ก่อนแล้ว แต่อ่านไม่ออกว่า

คิดเห็นอย่างไรภายใต้รอยยิ้มเยาะนั้น ฝ่ายสามียังแข็งด้วยการเอื้อมมือ
ไปหยิบผลไม้เข้าปาก เมื่อเห็นภรรยาไม่ว่าอะไร เขาก็ยิ้มเหี้ยๆ แล้วพูด
“อีกแล้ว”

ทดลองอ่าน

๒

ข่าวสาร

เปลวแดดยังแผดกล้าในบ่ายวันเดียวกัน ชาวบ้านส่วนมากที่เชื่อในลัญชาตญาณพากันทำนายว่าฤดูฝนโหดร้ายกำลังผ่านพ้นไปอีกไม่กี่วัน เหล่าผู้คลุกคลีธรรมชาติมานาน ใช้สัมผัสทางกายคะเนทิศทางกระแสลม ตมกลิ่นดินที่เจือมากับลม ก็พอทำนายได้ว่าสภาพอากาศในแต่ละวันเป็นเช่นไร แต่นั่นก็จำเพาะเพียงแค่วันหรือสองวัน มากน้อยกว่านั้นคงมีความบังเอิญเป็นส่วนประกอบ มีน้อยรายที่รับความเจริญเข้ามาในวิถีชีวิต ติดตามข่าวสารผ่านวิทยุกระจายเสียง หากฟังการพยากรณ์อากาศจากกรมอุตุนิยมวิทยาก็คงรู้ได้ไม่ยากว่าภัยอันเกิดจากมรสุมยังคงคุกคามต่อเนื่องอีกนานนับเดือน การพยากรณ์อากาศเป็นภาคหนึ่งของวิชาอุตุนิยมวิทยา ศาสตร์คาดหมายสภาวะอากาศและปรากฏการณ์ทางธรรมชาติของไทย ดำริใช้ครั้งแรกในกองทัพเรือโดยพลเรือเอก พระเจ้าบรมวงศ์เธอ กรมหลวงชุมพรเขตอุดมศักดิ์ พระบิดาแห่งกองทัพเรือไทย

มหันต์เป็นคนวิ่งตามสมัย หลังกลับจากบ้านนายบุญกับนางเรือนจึงหย่อนกายลงบนตั่งไม้ ฝ้าฟังข่าวพยากรณ์อากาศ ผู้บรรยายหนุ่มรายงานว่ภาคกลางและภาคตะวันตกยังคงอยู่ใต้อิทธิพลของลมมรสุมตะวันตกเฉียงใต้ ภายในสองถึงสามวัน พายุลูกใหญ่จากมหาสมุทร

อินเดียจะเคลื่อนเข้าสู่ภาคตะวันตกของประเทศไทย---มันเป็นข่าวไม่ดีนัก

ชายวัยสี่สิบเศษเอื้อมมือปิดสวิทช์วิทยุคู่ชีพ เตรียมรับสภาพอุบัติเหตุที่กำลังมาพร้อมพายุฝน หากยังไม่ออกจากราชการคงมีอะไรทำมากกว่านั่งจิบแจร้อไอครต่อใครมาปรึกษาสารพัดปัญหา ตอนนั้นชื่อของเขาดูเหมือนจะโด่งดังในชุมชนยิ่งกว่าผู้ใหญ่บ้านหรือกำนัน เหล่ากัลยาณมิตรหลายคนรวมถึงนายบุญและนางเรือนต่างยุยงให้เข้าสู่เส้นทางข้าราชการส่วนท้องถิ่น เขาเฝ้าภาพตัวเองถอดชุดลายพรางและสวมเครื่องแบบลูกาภิภูมิล้านยีนเด่นอยู่หน้าฝูงชนบนปะรำ พร้อมกล่าวปาฐกถาที่มานะร่างไว้ครึ่งค่อนคืน ในกลุ่มชาวบ้าน เมียและพ่อตายีนฟังวาทศิลป์ด้วยอารมณ์เคลิบเคลิ้มเช่นเดียวกับน้ำเพชรที่ยืนอยู่ข้างๆ มารดา ชั่ววูบหนึ่งเขาเกือบเผลอไพล่ไปกับมโนภาพเหล่านั้น

เสียงฝีเท้าจุดให้กลับคืนสู่โลกแห่งความจริง น้ำทิพย์เดินลงมาจากบ้าน หล่อนแปลกใจเมื่อเห็นสามีนอนเอกเขนกอยู่บนตั่งตัวโปรด

“อ้าว กลับมาตั้งแต่เมื่อไหร่พี่”

มหันต์ลุกขึ้นนั่ง “ครูนี่เองแม่ทิพย์”

“ลูกสาวแม่เรือนเป็นอย่างไบบ้างละ โดนนางตานีเข้าสิงจริงหรือเปล่า ผัวเมียคู่นี้มาเล่าอะไรให้ฟังก็ไม่รู้ ทำเอาอยากโค่นดงกล้วยหลังบ้านบริจาคเป็นอาหารหมูเสียจริงๆ”

“เหลวไหล” เขาตอบ “เจออะไรแปลกเข้าหน่อยก็เหมามาเป็นผีสานนางไม้ไปซะหมด นั่งบัมมันเป็นไข้หวัระดู”

“แล้วหมอมหันต์ก็ช่วยปัดเป่าโรคร้ายได้อย่างเคย” เมียเข้าแล้วก้าวมาหา นวดกล่อมเนื้อหัวไหล่ซึ่งเป็นตำแหน่งที่สามีนชอบที่สุดตลอดยี่สิบปีหล่อนยังคงเป็นภรรยาแสนดี แม้ไม่ค่อยได้รับการตอบแทนสำหรับความดีนั้นสักเท่าไร มหันต์ย้อนคิดถึงวันนั้นที่ค่ายทหาร หากน้ำทิพย์ยอมทำตามคำยุของตาสุน หย่าขาดจากกันเขาจะตัดสินใจอย่างไรจะหนักแน่นในเจตนาธรรมณ์ หรือจะละทิ้งเกียรติภูมิกลับไปช่วยงานในโรงสี

ถ้าเป็นตอนนี่คงเลือกเป็นหัวเรือให้ครอบครัว แต่หนุ่มคะนองผู้รักชาติ
ยิ่งชีพในอดีตจะเลือกอย่างเดียวกันหรือไม่ยังไม่แน่ใจ

“เพชรไม่ส่งข่าวมาบ้างเลยรี นี่จะครบสัปดาห์อยู่รอมร่อ” มหันต์
ชักกรรยา

“ไม่เลยจะพี่ จันทักลุ่มไม่รู้จะทำอย่างไร ใจเด็ดได้ไครมากก็ไม่รู้”
ได้เธอนั้นละ จำหาคิดในใจ

“แต่ถ้าพี่คิดถึงลูกมาก เราไปปรับแก้ที่บ้านเตี้ยก็ได้ละ นี่เฟิ่งจะบ้าย
พอมีเวลาไปกลับถมเถ”

อีกฝ่ายส่ายหัว “อย่าดีกว่า ตามใจมากจะพานเสียคนเปล่าๆ
พ่อเธอก็ประคบประหงมหลานสาวเป็นไขในหินไปแล้ว ไครทำอะไรซัดใจ
เข้าหนอยเป็นอาการออก หายพยศเมื่อไหร่ก็คงกลับมาเองนั่นละ”

น้ำทิพย์ครุ่นคิด ฝ่ายหนึ่งก็ผิวผู้เถรตรง อีกฝ่ายก็ลูกสาวผู้เอา
แต่ใจ แต่ทั้งคู่มีเหมือนกันคือทูลิ ภายนอกน้ำเพชรเป็นคนหัวแข็ง
ผิดจากหนุ่มสาวละแวกเดียวกันที่มักฟังคำบุพการี เช่น ถ้าเป็นลูกชาย
สั่งให้ลาออกจากโรงเรียนมาจับจอบจับเสียม วันรุ่งเด็กหนุ่มคนนั้น
ก็กลายเป็นสาวนา หรือหากเป็นผู้หญิง วันดีคืนดีถูกจับคลุมถุงชน
ให้แต่งงานกับชายแปลกหน้า จำต้องเปลี่ยนคำนำหน้านามจากนางสาว
เป็นนางก็ไม่อาจปฏิเสธ แต่การบังคับขู่เข็ญใช้ไม่ได้กับน้ำเพชร หล่อน
เป็นวัยรุ่นหนึ่งเดียวในอำเภอที่ได้เข้าศึกษาในมหาวิทยาลัยอันดับต้นของ
ประเทศ ซึ่งหล่อหลอมให้เชื่อหลักเหตุและผล

คิดถึงความระหองระแหงระหว่างพ่อลูก น้ำทิพย์ก็กลัดกลุ้มไป
ทุกครั้ง

หลังจากปฏิเสธข้อเสนอไปเยือนบ้านพ่อตา มหันต์ซึ่งยังไม่คุ้นกับ
สถานภาพ ชาวบ้าน วางแผนใช้เวลาที่เหลือของวันด้วยการไปพบปะ
เพื่อนฝูงอันเป็นสิ่งที่ตั้งใจทำตั้งแต่วันแรกที่เดินทางถึงภูมิลำเนา แต่
ถูกฟ้าฝนปฏิเสธถึงห้าวันเต็ม

ดัดสันบุปรีดหนึ่งพันสองร้อยสี่สี่ตารางกระเทียม และเคลื่อนจากใต้ต้นไม้สู่ถนน จากนั้นค่อยเร่งความเร็วขึ้นทีละน้อย มือข้างหนึ่งบังคับพวงมาลัย อีกข้างยกบุปรีขึ้นสูบ มีเรื่องกวนใจอยู่สองเรื่อง หนึ่งคือตอนนี้เขาเป็นคนว่างงาน จะประกอบอาชีพอะไรเพื่อหาเลี้ยงครอบครัว บางทีอาจใช้ความรู้ที่ได้จากการฝึกฝนในหน่วยเสนารักษ์ หันมาประกอบอาชีพเป็นหมอ คงพอหาเงินจุนเจือสามชีวิตได้ไม่ยาก ส่วนอีกเรื่องหนักใจยิ่งกว่า นั่นคือความสัมพันธ์อันย่ำแย่ของตนกับลูกสาว

รถแล่นผ่านแปลงนากว้างสุดสายตา บัดนี้มันกลายเป็นทะเลสาบขนาดย่อม คงต้องบนบานกันยกใหญ่ ขอให้ระดับน้ำลดลงก่อนรุ่งเช้าจะสิ้นใจ ไม่เช่นนั้นเกษตรกรนับพันนับหมื่นคงได้ล้มล้มก่อนกล้าข้าว

ราวครึ่งชั่วโมงก็ถึงบ้านหลังใหญ่บนพื้นที่เกือบสองงาน ซึ่งเป็นบ้านนายเฉลิม เจ้าของบริษัทชัยเฉลิมกิจผู้กว้างขวาง สัมปทานเหมืองแร่ระยะสั้นเพียงยี่สิบปี เปลี่ยนชายคนหนึ่งเป็นเศรษฐีในช่วงอายุเดียว โรงเรือนขนาดย่อมสร้างพิเศษสำหรับต้อนรับเพื่อนฝูงโดยเฉพาะ บนผนังด้านหลังประดับด้วยหัวสัตว์สตัฟฟ์ หนึ่งในนั้นมีเขาเป็นพุ่มสวยงามดูกิ่งไม้ เจ้าบ้านซึ่งกำลังนั่งคุยกับชายหนุ่มสองคนหันไปมองรถคันงามด้วยความแปลกใจ แต่ความรู้สึกนั้นหายไปเมื่อมหันตภัยถล่มมาจากรถ

“ไอ้เสือ ไปไหนมาวะ” เจ้าของเสียงเป็นชายอ้วนล่ำอายุห้าสิบเศษ ผมสั้นหยักศกปรกหน้า ผิวแดงกร้าน หว่าดสุขภาพดี “นั่งก่อนๆ กลับมาตั้งแต่เมื่อไหร่”

คนถูกถามก้าวเข้ามาในโรงเรือน ใช้ผ้าขาวม้าสะบัดไล่ความอบอ้าว “ได้สักอาทิตย์แล้วพี่ ว่าจะมาทักทายอยู่หลายครั้ง แต่ฟ้าฝนไม่เป็นใจตกได้ทุกวัน ปีนี้หนักน่าดู ระหว่างทางเห็นน้ำท่วมนาหลายร้อยไร่ทีเดียว”

“มันสาปหลังของพี่ก็ฉิบหายไปไม่น้อย ดูจริงๆ ปีนี้” ชายร่างท้วมแว่นช่วง วินวิสกี้สก็อตช์เต็มใส่แก้วคริสตัลทรงสวย ยกขึ้นกระดกพรวดเดียวพร่อง

“สักหน่อยใหม่” เฉลิมหยังเชิง เมื่อเห็นอีกฝ่ายส่ายหน้าจึงริน แล้วยกดื่มเองอีกรอบ “จะว่าไปถ้าแกมาเร็วหรือช้ากว่านี้สักวันเป็นได้ตลาดกันแน่ พี่ก็เพิ่งลงมาจากเหมือง พักนี้พวกหม่อง พวกกะเหรี่ยงมันยามใจ ดอดมาซูดแร่กันเยอะดิบ ตชด.จับกันไม่หวาดไม่ไหว หนักเข้าก็ล่อกันด้วยไดนาไมต์สะเทือนไปทั้งอำเภอ กลางค้ำกลางคืนปั่นลั่นทุกวัน จนเป็นเรื่องธรรมดาไปแล้ว ลำพังพวกชาวเขาชาวดอยมันไม่มีปัญหาหาอาวุธแบบนั้นมาใช้หรอก ก็ไอ้พวกฝรั่งขึ้นกันนั่นละ ขอให้ลดราคาสินค้าลงหน่อย อ้างว่าตีบุกल้นตลาด พอไม่ยอม แม่่งก็ปั่นหัวให้เรา กับหม่องตีกันเอง แม่่งเอ๊ย!”

นายเฉลิมสบถเสียงดังพร้อมยิ้มใจด้วยเกล้าแก้วที่สาม “เมียแกลสบายดีใช้ใหม่”

“แม่ทิพย์สบายดี คนที่แ่คงเป็นผมมากกว่า” มหันต์ถอนหายใจ “ทำไมวะ”

“ยังปรับตัวไม่ได้มั้งพี่ กินนอนอยู่บ้านรู้สึกเบื่อพิลึก อีกอย่าง พอลาออกจากราชการก็ไม่วู้จะไปทำอะไรดี”

“อ้าว นี่แกลาออกมาแล้วเรอะ ตั้งแต่เมื่อไหร่”

“สัปดาห์หนึ่งแล้วพี่ วันๆ แม่่งก็นั่งๆนอนๆไม่ได้ทำงานทำการอะไร นี่ก็ว่าจะรับจ้างรักษาชาวบ้านเป็นการชั่วคราว มีช่องทางเมื่อไหร่ค่อยขยับขยาย”

“เออ แกมันก็ชอบรักษาคนมาตั้งแต่ไหนแต่ไรแล้วนี่หว่า พี่ยังสงสัยว่าทำไมไม่ไปเป็นหมอซะให้รู้แล้วรู้รอด หาเงินง่ายจะตาย ไปเป็นทหารทำไมตั้งเป็นสิบๆปี”

มหันต์แค้มป์ ไม่เชิงเห็นด้วยหรือปฏิเสธคำพูดของนายห้างใหญ่ เพราะรู้แก่ใจว่าต่อให้ย่อนเวลากลับไปได้ ยังไงเขาก็ยังรับราชการอยู่วันยังค่ำ

“เอาแบบนี้ใหม่ละ” นายห้างชัยเฉลิมกิจเปรย “ช่วงนี้พี่กำลังหาคนที่ไวใจได้ไปช่วยดูงานที่เหมืองสักคนสองคน ถ้าแกสนใจมาทำกับพี่ได้นะ

เรื่องเงินทองไม่ต้องกังวล เราหนักที่พี่น้อง พี่จะช่วยให้เดือนละพันบาท”

พันบาท! นั่นเท่ากับเบี้ยเลี้ยงทหารเกือบครึ่งปี ระดับเดียวกับข้าราชการระดับสูงในกระทรวง

“ก็น่าสนใจนะพี่ ว่าแต่ผมต้องทำอะไรบ้างล่ะ”

“ก็ไม่มีอะไรมาก แคไปคุมพวกคนงานในเมืองแทนพี่ เดือนหนึ่งก็กลับมาเยี่ยมบ้านสักสองสามครั้ง งานสบาย แกพร้อมเมื่อไหร่ก็เริ่มได้เลย”

ใจร่ำร่ำอยากจะเริ่มงานเสียเดี๋ยวนี้ เขาทำงานได้หลายอย่าง แต่ไม่ใช่ยามเฝ้าบ้าน มันอดูอยู่และน่าเบื่อ หากตกปากรับคำทำงานกับเกอลเกา รายรับระดับหลักพันคงเลี้ยงดูครอบครัวได้สบาย แต่ปัญหาคือน้ำทิพย์จะคิดอย่างไร เมื่อเขากำลังสยายปีกบินบินอีกครั้งหลังอยู่ในรังได้แค่สัปดาห์เดียว ที่สำคัญ ลูกสาวจะโกรธแค่ไหนที่ผิดคำพูดเมื่อคราวก่อน ปลดประจำการว่า พ่อจะกลับมาอยู่กับแม่และลูก ปากอยากโพล่งออกไปว่าพร้อมเริ่มงานทันที แต่ใจสั่งให้ยื้อไว้ก่อน มหันต์เลือกผัดผ่อนขอให้คำตอบในคราวหน้าที่ได้พบกัน

“ว่าแต่คุยกะไรกันอยู่ หน้าตาเคร่งเครียด” มหันต์ลอบสังเกตสีหน้าเด็กหนุ่มสองคนที่นั่งหน้าเสีย เฉลิมไฉนก็ถอนใจยาว

“เกิดเรื่องนิดหน่อยอะ แกจำไอ้ท๊อบได้รึเปล่า”

นั่งคิดอยู่ครู่ ซ่อนนิ้วคู้หนู “ใช่อดีตตชด.ผิวคำๆ ตัวสูงๆ ที่มาบ้านพี่บ่อยๆ รึเปล่า” เขาถามกลับ

“เออ นั่นละ มันหลงเข้าป่าได้เกือบอาทิตย์แล้วเนี่ย ไม่รู้เป็นตาย-ร้ายดียังไง” นายห้างพยักพยัดไปทางวัยรุ่นที่นั่งร่วมโต๊ะ ทั้งสองดูค่อนข้างไปทางชนกลุ่มน้อยตามตะเข็บชายแดนมากกว่าคนไทย “พวกที่ไปด้วยก็พลอยเผ่นหายกันไปหมด เหลือแค่ไอ้สองคนนี่”

จำทหารพิศวงไม่น้อย...ถึงไม่สนิทกับ ตชด.ที่ชื่อนายท๊อบ แต่ก็รู้จักในระดับหนึ่ง สมัยก่อนเคยนำทีมสนธิกำลังกับตำรวจตระเวนชายแดนสำรวจป่าลึกแถบศรีสวัสดิ์และทองผาภูมิ มีโอกาสได้ทำภารกิจร่วมกัน

อยู่สองสามหน และครั้งหนึ่งสลักในความทรงจำไม่มีลืม พอรู้ว่า ตชด. รายนี้เชี่ยวชาญเรื่องดงไม่น้อยหน้าใคร ตามรอยสัตว์น้อยสัตว์ใหญ่ได้ชะงัดนัก ความสามารถนี้เองโดนใจนายเฉลิมจนยอมทุ่มเงินก้อนโตจุดให้ออกจากราชการมาทำงานด้วย ใครๆ ก็รู้ว่าอุตสาหกรรมเหมืองแร่และไร่มันสำปะหลังเป็นแค่หน้าฉาก บริษัทห้วยเฉลิมกิจยังดำเนินธุรกิจลักลอบจับสัตว์ตามตะเข็บชายแดน

“นายทับเนี่ยนะหลงป่า”

“เออสิวะ พี่ยังไม่อยากจะเชื่อ” เฉลิมกระแทกเสียง “ไอ้สองคนนี้นับบอกว่าไอ้ทับเจอรอยเสือตัวเบ้งเลยตัดสินใจล่า นั่นละ เลยฉิบหายกันหมด”

มหันต์ฟังอย่างตั้งใจ คำว่า “เสือตัวเบ้ง” เรียกเรื่องความสนใจได้ไม่น้อย เขาหันไปสอบถามหนุ่มชาวดอย “พวกเอ็งเข้าไปดักสัตว์กันแถวไหนวะ”

ทั้งคู่มองหน้ากันเล็กน้อยก่อนตอบคำถามเบาๆ “เขาวาง”

“เขาวาง! อย่าบอกนะว่าเขาวางแถวทองผาภูมิ” ถามทวนเพื่อยืนยันอีกครั้ง

หนุ่มชาวดอยผงกศีรษะ แวดตาขุนครามไม่ส่อว่าโกหก หันไปทางหาวดห้วนเลียมากกว่า แต่ก็ควรแล้วที่พวกมันกลัว เพราะเขาวางคือพื้นที่ลี้ภัยหลังสำรวจ ผืนป่าสมบูรณ์ปกคลุมทิวเขาหลายแห่งกินพื้นที่หลายพันตารางกิโลเมตร แม้ส่วนใหญ่ได้รับการสำรวจโดยเจ้าหน้าที่กรมป่าไม้เพื่อจัดสรรเป็นพื้นที่ทำกินให้เกษตรกรท้องถิ่น เว้นผืนป่าเดียวที่ตกสำรวจ ป่าดึกดำบรรพ์ในอาณาเขตเขาวาง สถานที่ซึ่งชาวบ้านพรานป่าต่างไม่เอาย่างกรายเข้าใกล้ ด้วยเรื่องเล่าเก่าแก่กล่าวถึงพญามัจจุราชแห่งพงไพร

“ฉิบเอ๊ย!” มหันต์สบถ ทำเอานายห้างชัยเฉลิมกิจต้องวางแก้วใส่มือ เขาเอ่ยถาม

“มีอะไรหรวอวะ”

คนถูกถามนั่งอยู่ดีใจจึงตอบ “พี่เหลิม...พี่เป็นคนสั่งให้นายทับเข้าไปดักสัตว์แถวนั้นใช่ไหม ผมเชื่อว่าลำพังตัวเขาเองไม่มีทางเหียดเข้าไปใกล้ดงแถวนั้นแน่ๆ”

นายเหลิมล้วงหูหรือออกมาจากกระเปาะเสื้อ จุดและสูตจนแก้มตอบก่อนพนวันโขม “พี่ได้ออร์เดอร์ล็อตใหญ่มาวะ ขาดกระหิงอีกสองสามตัวหาไม่ทันจริงๆ นึกขึ้นได้มีคนรู้จักเคยบอกว่าแถวทองผาภูมิอุดม มีสัตว์ชุมไปหมด เลยให้อั้ทบลองเข้าไปดู เพื่อมิโซคจะได้ไม่ต้องไปเสี่ยงตารางที่ทุ่งใหญ่ ตอนแรกมันก็บายเบี่ยงทำเดี๋ยว แต่พี่ก็มิรู้จะทำยังงัย ลูกค้ำแม่งก็บีบมาจนหน้าเขียว เลยบังคับให้มันไปแถวเขาขวาง แต่พี่ก็ให้ค่าจ้างมันเพิ่มนะไว้ย” สูบได้มิถึงครึ่งมวนกัีบดับหรีกับโตะ “เจ้าสองคนนี่เล่าว่าป่าแถบนั้นสัตว์ชุมจริง ๆ แคว้นเดี๋ยวอั้ทบก็ซัดกระหิงไปสองตัว แต่ตอนกำลังขนออกมาดันไปเจอรอยอั้เลื้อวเร้นซะก่อน อั้ทบก็มิรู้นี่ครีมอะไร เลือกตามรอยมันจนหายหัวไปอิก ป่านนี้มันกัีบลูกหาบโดนขบสมองไปรียังก็มิรู้ นี่พี่ก็วิ่งรอกหาพรานตามเข้าไปช่วย แต่พอบอกว่าเขาขวางแม่งก็หัวหดกันทุกคน ทำไม ที่นั่นมันมีอะไร ใครๆ ถึงได้กลัวกันนัก”

นายทหารนอกราชการจ้องศรัศตัพพ์ที่อยู่บนผนัง ครุ่นคิดอยู่เป็นนาน เขามิใช่คนจำพวกปากพาไป อะไรมิรู้แจ้งก็ปิดปากเงียบ “เขาวัวเลื้อชุม ชาวบ้านพรานป่าไมค์อยมีใครเข้าไปแถวนั้นหรอก”

“แต่ที่พี่ได้ยินมานานมิใช่แค่นั้นนะ พวกพรานมันพูดถึงเลื้อผิอะไรสักอย่างนี่ละ”

“ผมก็เคยได้ยิน แต่มันก็แค่เรื่องที่เล่ากันมาปากต่อปากเท่านั้น มิเห็นมีใครรู้จริง”

“ก็มิเชิง” นายห้างเปรยเบาๆ “มิอยู่คนหนึ่ง เห็นว่าซื้อซัซดังพอดัว เป็นพรานเก่าแก่มือฉมังบุกป่าลิกมาหมดแล้วทั้งทุ่งใหญ่หรือสาละวิน มิว่าพรานพื้นบ้านหรือพรานป่าเป็นตองซู้อั้หมอนี่เป็นมือหนึ่ง ผังตะวันตก พี่ว่าอีกวันสองวันถ้าหาคนช่วยดูแลงานในเมืองได้จะลอง

ไปคุยกับเขาดู แกรู้จักไหมวะ”

จำหันต้งใจได้ว่าเคยพบพรานช้ชคนนี้ คราวนั้นเป็นกิจกรรม
สานสัมพันธ์ระหว่างตำบล มีการจัดแข่งขันกีฬายิงปืนโบราณ ณ ที่ว่าการ
อำเภอ ในจำนวนผู้เข้าแข่งขันยี่สิบคน มีพรานจากหมู่บ้านต่าง ๆ และ
ทหารปะปนกันไป ครั้นกรรมการให้สัญญาณ ผู้เข้าแข่งขันแต่ละคนสับไก
เปรี้ยงปร้างล่อกันควั่นโขมง หลังจบการแข่งขัน ปรากฏว่าผู้ชนะคือ
พรานป่าสูงวัยที่ชื่อช้ช

“ก็พอรู้จัก หมอนี่นะของจริง เคยชนะการแข่งขันยิงปืนเมื่อสักสามสี่ปี
ก่อน แม่นยังกับนักกีฬาทีมชาติ” อดีตจ่าสิบตรีตอบ ค่ายินยันทำให้เหลิม
ตาลุก

“เฮ้ย ขนาดนั้นเลยหรอวะ”

มหันต้งพยักหน้า “แต่พื่ออย่าคิดว่ามันจะง่ายเหมือนคราวนายทับนะ
ตาพรานคนนี้เกรกสันโดษ ไม่ค่อยสูงส่งกับใคร เงินพ้งงโกแกไม่ได้
ง่าย ๆ หรอก”

คนพ้งงยืมกริม ไม่ยี่หระคำสาท้บ ตั้งแต่ก้าวมาเป็นผู้มีอิทธิพล
มากล้นด้วยบวรและทรัพย์ ไม่ว่าสิ่งใดล้วนง้างได้ด้วยเงิน

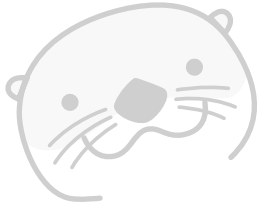
“แต่บางทีพื่ออาจไม่ต้องถ่อไปหาพรานคนดั่งของแกก็ได้เนะ หาก
ไ้อ้วยร้ายนั้นมื่ออยู่จริงมันอาจอยู่ไม่ถึงมะรินมะเรื่อง พี่ได้ข่าวว่าทางการ
กำลังจัดทีมเฉพาะกิจค้นหาผู้สูญหายพร้อมล่าไ้อ้วยร้ายตัวนี้ เห็นว่า
คล้อยหลังไม่นานจากวันที่ไ้อ้ท้บกับพวกหายไ้ไป ไ้อ้เลื้อตัวนี้มันย่องมา
คาบชาวบ้านหายไ้ไปอีกคน แกน่าจะรู้จักเนะ เห็นว่าชื่อตาสงวน”

สงวน? ชื่อมันสะดุดหู มากระจ่างเมื่อนายห้างสาธยายต่อ

“มันเคยอาศัยอยู่แถวนี้ แต่พอเมียตาย มันกับลูกสาวก็ย้ายไ้ไปอยู่
กับลูกเขยที่ห้วยกระโดด ลือว่าโดนคาบไ้แถวชายป่า ลูกเขยเข้าแจ้งความ
เรื่องก็ไม่คืบ มาแดงโร่เอาตอนที่มันชนชาวบ้านขึ้นทกล้อไ้ไปตีฆ้องร้องปาว
หน้าจวนผู้ว่า ที่นี้ก็รื้อนกันไ้ไปทั้งบาง สืบไ้สืบมากลายเป็นว่ามีชาวบ้าน
หายตัวไ้ไปแถวนี้มันนับสิบราย เป็นเรื่องราวใหญ่โตขึ้นมาสืบสืบ เห็นว่า

ทหารกับเจ้าหน้าที่กรมป่าไม้กำลังจัดชุดเตรียมเข้าไปเด็ดหัวไอ้เสือโหย
ตัวนี้ แต่ใครจะรู้ ป่านนี้ไอ้หับกับพวกอาจกำลังนั่งถลกหนังไอ้เสือผีตัวนี้
อยู่ก็ได้ ฮ่าๆๆ”

จ๋ามหันต์ซึ่งรู้เบื่องลืออยู่ในที่ คิดเสียบๆ มันไม่ง่ายขนาดนั้นหรอก

ทดลองอ่าน

๓

คำชวน

มหันต์รำลือเจ้าบ้านช่วงโพล้เพล้ หัวข้อสนทนาในวันนี้
ออกรสสมกับที่ทนคอยมาร่วมสัปดาห์ ชาวการหายตัวไปของคนรู้จัก
ถึงสองคนกลบเรื่องอื่นไปเสียสนิท สำหรับนายหับ หลังจบภารกิจที่เคย
ปฏิบัติร่วมกัน มีโอกาสพบหน้าค่าตากันอีกสี่ถึงห้าครั้ง แต่ทุกครั้ง
บทสนทนามีแค่สบายดีไหม กับแล้วเจอกัน ความสัมพันธ์นับได้เป็น
เพียงคนรู้จัก แม้ไม่ถึงกับคุ้นเคย แต่กับตาสงวนนั้นถือว่าชอบพอกัน
ไม่ใช่่น้อย ก่อนเขากับลูกสาวจะย้ายไปอยู่ที่ทองผาภูมิ เคยอาศัยอยู่ท้าย
หมู่บ้านติดคลอง ทำฟาร์มเล็กๆ เลี้ยงครอบครัวมาหลายสิบปี เคราะห์ร้าย
เกิดขึ้นวันลูกสาวออกเรือน ภรรยาคู่ทุกข์กลับมาเสียชีวิตอย่างกะทันหัน
ใครต่อใครพูดเป็นเสียงเดียวกันว่าตายเพราะอหิวาตกโรค แต่บรรดาญาติๆ
ยืนยันว่าไม่ใช่

รถชะลอความเร็วเมื่อใกล้ถึงบ้าน จำहारแปลกใจเมื่อเรือนทั้งหลัง
สว่างพร่าท่ามกลางบรรยากาศขมุกขมัว ลานด้านหน้าแออัดไปด้วย
รถนานาชนิด ทั้งกระบะ ออฟโรด และจิปัฑหารดูคุ่นตา ตรงเบาะ
ชายคนหนึ่งนั่งสูบบุหรี่อยู่เงียบๆ ประกายไฟปลายมวนวาบไร้เป็นครั้งๆ
เลี้ยวรถไปจอดข้างโถงใบใหญ่ ได้ยินเสียงเห่แห้วมาแต่ไกล
“มาแล้วครับนาย”

ด้วยความสงสัยจึงรีบก้าวขึ้นเรือน โถงกลางใต้ต้นพิกุลมีกลุ่มชายฉกรรจ์ในชุดพรางเขยวนั่งล้อมวงรอบตะเกียงเจ้าพายุดวงใหญ่หนึ่งในนั้นจุ่มหันทส์สนิทชิดเชื้อเป็นอย่างดี เขาคือพันตรี ฤทธิ์ สวัสดิ์วาทิ รองผู้บัญชาการกองพลทหารอาสาสมัคร ผู้เป็นทั้งสหายและนายเก่าเท่านั้นไม่พอ ใกล้ห้องพระมีบุคคลอีกสามนั่งรอที่โต๊ะรับแขกอย่างสงบ คนแรกคือภรรยาซึ่งบัดนี้สีหน้าแลเห็นกอกหน้าใจ คนที่สองคือพ่อตา และคนสุดท้ายคือน้ำเพชร ลูกสาวหัวแข็ง แม้ไม่รู้ว่ใครมาถึงก่อนหลัง แต่สายตาทุกคู่ก็จ้องเขาเป็นตาเดียวกัน

“ไปไหนมาวะ กลับเสียมีดเชียว” เสียงหนึ่งทักท้วงกลางความอึดอัด ผู้พูดเป็นชายรูปร่างล่ำสัน บึกบึน อายุอานามดูเหลือมมหันต์ ลักทำถึงหกปี

“ผมแวะไปหาเพื่อนมานิดหน่อย ตั้งแต่กลับมาอยู่บ้านก็เพิ่งจะได้ฤกษ์ออกไปทักทายเพื่อนฝูงก็วันนี้ละ” จำทหารยกมือไหว้คู่สนทนา และเป็นฝ่ายถามบ้าง “ว่าแต่พี่ฤทธิ์เถอะ มีธุระอะไรถึงยกโขยงกันมาทั้งกองร้อย หรือว่าเตรียมเข้าไปล่อกับไอ้พวกกะเหรี่ยงแตกแถว ผมได้ข่าวมาว่าช่วงนี้นั้นเขี้ยวไม่เบา”

พันตรีลูกและสืบเท้าเข้าใกล้ สายตาฉายความไม่พอใจอยู่เล็กๆ “อย่าบอกนะว่าแกล่ได้ยินเรื่องนี้มาจากนายเฉลิม นี่ยังคบค้าสมาคมอยู่กับไอ้นายหน้าค้าสัตว์นั้นอีกเหอะวะ ระวังเถอะ ลักวันมันจะลากแกฉิบหายไปด้วย” ฤทธิ์พูดเสียงขุ่น

มหันต์ยิ้มกลบเกลื่อน “แค่ทักทายกันตามประสาคนรู้จักก็เท่านั้นว่าแต่พี่ยังไม่บอกเลยนะว่ายกโขยงมาบ้านผมเสียมีดคำทำไม” แต่นายพันยังไม่ทันตอบมหันต์ก็ทักทายนายสุน และเห็นสายตาเย็นชาของผู้หญิงคนหนึ่ง...ลูกสาวของเขาเอง

“มานานแล้วรีจะพ่อ” มหันต์ทักพ่อตา

“พักใหญ่ๆ” แก่แกตอบสั้นห้วน

“พี่คุยธุระกับเพื่อนเสียให้เสร็จเถอะ เขามารอกันหลายชั่วโมงแล้ว”

น้ำทิพย์แทรกขึ้น

มหันต์จึงหันกลับมาเอาคำตอบจากอดีตผู้บังคับบัญชา “ว่ายังไง ฤทธิ์ มีเรื่องอะไรกันรี”

พันตรีฤทธิ์เหลือบมองน้ำทิพย์ แต่พบว่าหล่อนจ้องอยู่ก่อน จึงแสวง กระแอมเบาๆ พร้อมนัยใบ้ให้ปลิกตัวออกไปคุยที่ริมระเบียง “พี่มีเรื่อง ปรีกษาสักหน่อย” ฤทธิ์บอก “ว่าแต่นายเฉลิมมันเล่าอะไรให้ฟังบ้างไหม”

“เข้าเรื่องเลยดีกว่าพี่ ก่อนที่เมียผมจะกังวลไปมากกว่านี้ ดูลิ ชะเง้อชะแ่งคอยยาวเลย” มหันต์ซึ่งยืนฟังระแวงไม่มองเลยคู่สนทนา ไปเห็นภรรยาขึ้นกระสับกระส่าย

“โอ้ ไอ้เสือ สามคนนั้นเขารู้เรื่องกันหมดแล้ว ลูกสาวแกล้งคอกถาม ยักกับพนักงานสอบสวน” นายพันซอนยิ้มและพูดต่อ “รู้แล้วใช่ไหมว่ามีคนหายไปไหนป่าทองผาภูมิ”

มหันต์พยักหน้า

“ก็เพราะเรื่องนั้นละ พี่ได้รับคำสั่งด่วนจาก ผบ. ให้จัดชุดขึ้นไป ค้นหาผู้สูญหายโดยเร็วที่สุด มีเวลาไม่เกินเจ็ดสิบสองชั่วโมงก่อนเรื่อง จะแดงไปถึงนักข่าวในกรุงเทพฯ มันฉุกเฉินทุกจนเตรียมตัวไม่ทัน เบื้องต้นได้ทหารมาสี่นาย ตชด.หนึ่งกับเจ้าหน้าที่ป่าไม้อีกสอง แต่ปัญหา คือไม่มีพรานนำทาง ไม่รู้เป็นท่าอะไรกัน พอพูดคำว่าเขาวางเป็นเงิน เสียทุกราย เลยแะมาหาแกนี่ละ เพื่อมีทางช่วยอะไรได้บ้าง ได้ยินว่า สมัยรุ่นๆ แกก็เคยไปลาดตระเวนแถวนั้นบ่อยๆ นี่หว่า”

นายทหารทั้งช่วงเล็กน้อยแล้วพูดต่อ “เอาตรงๆ เลยนะ ช่วยไป กับพี่หน่อยเถอะ”

ครั้นได้ยินคำขอ จ่ามหันต์ถอนสายตาดูจากภรรยาจ้องหัวหน้าเก่า ตาเขม็ง

“ขออ้องละวะ” ฤทธิ์รีบเร้า “นี่ก็ผ่านมามากครั้งก่อนวันยังหาพราน นำทางไม่ได้ เวลาที่กระชั้นเข้ามาทุกที”

มหันต์นั่งเงียบท่ามกลางความกระสับกระส่ายของคนรอคำตอบ

“พี่มีแผนยังงัย” จ่าทหารถามในที่สุด

“คืนนี้พี่จะกลับไปเตรียมอาวุธให้พร้อม พรุ่งนี้ออกเดินทาง ไปห้วยกระโดดแต่เช้า เราจะบุพรมค้นหาทุกตารางนิ้ว เริ่มจากฝั่ง ตะวันตกไปจรดตะวันออก ภารกิจหลักคือค้นหาผู้สูญหาย แต่หากเจอ ไอ้เดรัจฉานตัวนั้น นายก็สั่งให้เด็ดหัวมันซะเลย”

“ด้วยจำนวนคนไม่ถึงสิบเนี่ยนะ ผมบอกเลยว่ายาก ป่าทองผาภูมิ กว้างเป็นแสนไร่ อันตรายนอบด้าน ที่สำคัญยังมี...” มหันต์ยังปาก นิ่งอยู่ ครู่ก่อนพูดทั้งท้าย “งานนี้ไม่ง่าย”

คำพูดดังกล่าวทำเอานายพันถึงกับชะงัก แว่ตาเจือกังวล จ๋ามหันต์--- ความจริงต้องบอกว่าอดีตทหารได้บังคับบัญชาเป็นความหวังเดียวในยามนี้ ความคิดอ่านของจ๋ามหันต์มักผ่านการตกผลึกและ อยู่บนพื้นฐานของการประมาณตน แต่เพราะอุปนิสัยแบบนี้กระมังที่ทำให้ถูกแซ่แข็งเป็นได้แค่จ่าอยู่เนิ่นนาน การจะเป็นใหญ่เป็นโตบางครั้ง จำต้องมีความสุดโต่งในด้านใดด้านหนึ่ง อาจเป็นความทะเยอทะยาน สูงลิบ กระหายในอำนาจวาสนา ไม่รังเกียจระบอบอุปถัมภ์ ซึ่งที่กล่าวมา ทั้งหมด จ๋ามหันต์หาได้มีแม้สักข้อ

“ผมคงไม่สะดวกไปกับพี่” มหันต์ตอบในที่สุด “ปกติไม่ยาก พูดให้ใครฟังนะ แต่เห็นว่าคบหากันมานาน ขอบอกตรง ๆ ว่าภารกิจนี้ เสี่ยงเกินไป ป่าดิบแห่งนั้นถ้าหาเมื่อคืนทางไม่ได้ก็อย่าเสี่ยงดีกว่า รู้รีบล่า ไอ้เสือร้ายที่พี่คิดเข้าไปล่า พรานเก่าแก่เรียกมันว่าไอ้โหลง ไม่ใช่เสือ ธรรมดา แต่เป็นสมิง ลือกันทั้งบางว่าเป็นอมตะ ปรากฏตัวบ่อยๆ ช่วง ฤดูฝนต้นเดือนแปดถึงกลางเดือนเก้า ตลอดสามสี่สิบปีมันล่อทั้งพราน ทั้งชาวบ้านไปแล้วไม่ต่ำกว่าสามสิบศพ ใครก็ไม่อยากเหยียดเข้าไปแถวนั้น ในช่วงฤดูฝน พี่ไม่ต้องแปลกใจว่าทำไมมีแต่คนปฏิเสธ ก็ขึ้นทะเล่อทะล่า เข้าไปส่งเดชคงได้เป็นผีเฝ้าป่าแน่”

“สามสิบ!?” พันตรีอุทาดงจนกลุ่มคนที่นั่งอยู่บนเรือนหันมา จ้องเป็นตาเดียวกัน ร้อนถึงมหันต์ต้องรีบปราม

“เฮ้ย เบาๆ สิพี่ เดี่ยวเด็กมันก็ฟ่อกันหมด”

“ฉิบหาย โดนไอ้เสือผีลากไปแตกสามสิบคนเลยหรอ”

มหันต์พยักหน้า “ไม่รวมพวกที่หายสาบสูญ”

สามสิบ? ผู้พันทวนประโยคในใจ หากเรื่องที่เพิ่งได้ยินเมื่อสักครู่นี้เป็นความจริง คงพูดได้ว่าเสือโคร่งสัญชาติไทยตัวนี้คือสัตว์เลี้ยกลูกด้วยนมที่คร่าชีวิตมนุษย์มากที่สุดในโลก อย่างไรก็แล้วแต่ ดูเหมือนนิทานเรื่องนี้มีข้อกังขาอยู่มากเกินจะทำให้เชื่อว่าเป็นความจริง อันวงค์วานนักล่าที่อยู่บนยอดพีระมิดแห่งห้วงโซ้อาหาร เป็นสัตว์ที่มีวงจรชีวิตเฉลี่ยราวสี่สิบถึงสามสิบปีบวกหรือลบไม่มากไปกว่านี้ ทั้งยังมีช่วงที่เขี้ยวอ่อนเกินจะออกล่า และวัยชราที่ทำได้เพียงแค่กินเศษซากจากสัตว์อื่น ๆ เพื่อประทังชีพ แต่เสือโหดตัวนี้ล่าเหยื่อมาแล้วสามถึงสี่สิบปี แม่นว่าหนังเหนียวรอดคมหอกคมกระสุนมาได้จริง แต่คงมีอาจขัดความไม่เที่ยงของสังขารไปได้

นายทหารยศพันตรีหัวเราะก๊าล้วในคอ “หึๆ พี่เข้าใจละ”

“เข้าใจอะไร” มหันต์ถามกลับ

“เคยได้ยินแต่นิทานหลอกเด็ก วันนี้เพิ่งรู้ว่านิทานหลอกผู้ใหญ่ก็มี แก่กับพวกพราณหลังเขาคงมมายเชื่อตำนานไอ้เสือผีตัวนี้จนขวัญหนีทั้งหมดสิท่า ถึงได้กลัวจนไม่สนความเป็นจริง” ฤทธิ์ยกมือค้ำอยู่ครู่ ตบเบาๆ บนบ่าสหาย “ฮ่าๆ สงสัยไอ้เสือมหันต์คนเดิมมันคงถอดเขี้ยวเล็บไปแล้ว แต่ก็เอาเถอะ พี่เข้าใจ” ฤทธิ์หันไปมองเมียกับลูกของจำทหาร ไม่เปิดโอกาสให้มหันต์ได้อธิบาย

“เอาละ พี่คิดว่าคงพอหาคนนำทางได้ ภารกิจครั้งนี้มันกล้วยๆ แค่นำคนหายให้พบก็จบเท่านั้น ถ้าออกแบบนี้คงมีพราณยอมรับงาน” พูดจบส่งสัญญาณไปที่กลุ่มพลทหารซึ่งนั่งล้อมรอบตะเกียงดวงใหญ่ ส่วนฤทธิ์เดินเข้าไปหาคนอีกกลุ่ม “ขอโทษนะแม่ทัพยี่ที่มารบกวนเอาตอนมืดค่ำ” หญิงสาวยิ้ม แต่ไม่พูดอะไร ถัดจากนั้นนายทหารว่าล่านายสุนตบท้ายส่งยิ้มให้น้ำเพชรซึ่งมองเขม็งอยู่

“ากลับก่อนนะหนูเพชร ไว้ว่างๆจะมาเยี่ยมใหม่นะ”

ตาคู่สวยผ่นความซึ้งซลงเล็กน้อย หล่อนยกมือพนมให้ว้อย่างอ่อนน้อม ผิดกับคำลาที่ดูแข็งกร้าว

“สวัสดิ์ค่ะ อาฤทธิ์ ไม่ไปส่งนะค่ะ”

พันตรียิ้มเห่ๆ ร้ายได้พ่อ ไม่ยอมงอได้แม่

กลุ่มทหารเดินเรียงแถวลงจากเรือน นำโดยหมู่หนุ่ม ลูกน้องคนสนิทพันตรีฤทธิ์ ทุกคนยืนรอผู้บังคับบัญชาอยู่ลานด้านล่าง พลาญยืนชองบุหรืส่งต่อน้อย่างโหยกระหายเหมือนว่าอดอันอยู่นาน ไม่ขาดวงไฟ ส้มสลับก็สว่างวามเป็นจุดเล็ก ๆ

“ส่งแค่นี้ก็พอ ไ้อ์เสื่อ” ฤทธิ์บอกขณะก้าวลงบันได

“ไว้ว่างๆ ผมจะเข้าไปเยี่ยมที่ค่ายนะ”

“ถ้าพี่ไม่เสียทำไ้อ์โห่งของแกไปก่อนนะนะ” พุดที่เล่นที่จริงจบร่างสูงใหญ่ของนายพันก็หันหลังพลาญโบกมือ

“พี่ฤทธิ์” มหันต์เรียกอีกครั้ง รีบสาวเท้าตามลงไปแล้วพุดด้วยน้ำเสียงจริงจัง “พ่รุ้งนี้ออกจากค่ายให้เร็วหน่อย แล้วรุ่งสางไปที่ทับตะโก อาจมีใครคนหนึ่งช่วยพี่ได้”

“ใครวะ” ผู้พันถามกลับ ลิบตรีนิ่งไปอึดใจก่อนตอบ

“จำตอนที่พี่ลงแข่งยิงปืนโบราณเมื่อหลายปีก่อนได้ไหม คนที่ผมคิดว่าช่วยพี่ได้ก็คือคนที่เอาชนะพี่ในการแข่งครั้งนั้นละ” ฤทธิ์คันความทรงจำอยู่ครู่จึงเปรยเบาๆ “นายซัซ”

จำหันตค้อมศีรษะ “ทำให้เจอ”

พันตรีจึงตอบ เขาพยักหน้าแล้วเดินไปรวมกลุ่มกับเหล่าทหารซึ่งยืนออรออยู่ในเงามืด ลักพักเสียงจอแจก็เบาบางลง ทุกคนเดินแยกย้ายขึ้นพาหนะของตน ในความมืดสลัว มหันต์บังเอิญได้ยินเสียงใครคนหนึ่งเปรยหัวนๆ ลอยละล่องมาตามลม

“ไ้อ์เอ๊ย ซัซลาดชะมัด”

พยายามเพ่งสายตาฝ่าความมืดสืบหาเจ้าของคำพุดไม่รี้นหู แต่

ความมืดอำพรางทุกอย่างจนหมด ไม่ซ้ำเสียงเครื่องยนต์หลากยี่ห้อก็ตรงกระหึ่ม

ปัญหาปมแรกถูกปลดเรียบร้อย แม่เพื่อนสนิทอาจเข้าใจเจตนาผิดไปบ้าง แต่ไม่สำคัญเท่าการคลี่อิกปมที่พันแน่นยิ่งกว่า อดีตจำहारสุดลมหายใจลึกยาวก้าวกลับขึ้นเรือนอีกครั้ง สายตาเคลือบแคลงสามคู่งจ้องจ่ออย่างพร้อมเพรียง มหันต์เดินเข้าไปหาสมาชิกในครอบครัวช้าๆ

“พี่คงไม่ไปกับเขาใช่ไหม” เมียรักถามรับทันที เมื่อเห็นสามีโคลงศีรษะจึงโล่งอก “ค่อยยังชั่ว ฉันก็เพิ่งรู้เรื่องจากพี่ฤทธิ์นี่ล่ะว่าไอ้เสือตัวนี้มันคาบคนหายไปดื้อๆ พี่จำน่าสงวนได้ไหม ที่เคยอยู่ท้ายหมู่บ้านน่าสงสารลูกสาวแกจริงๆ เพิ่งเสียแม่ไปไม่นาน พ่อมาตายตามกันไปอีก ดินะที่ตบแต่งออกเรือนไปแล้ว ไม่ฉันคงลำบากแย่ ดีแล้วละที่พี่ปฏิเสธไป เรื่องอันตรายขนาดนี้ปล่อยให้มันเป็นหน้าที่ของทางการดีกว่า”

“อย่าเพิ่งมั่นใจนะคะ” เสียงใสชัดขึ้น “วันนี้ไม่ไป พรุ่งนี้อาจเปลี่ยนใจก็ได้นะแม่”

“เพชร” มารดาส่งสายตาขุ่นปรางลูกสาว แต่ดูเหมือนไม่ช่วยลดความขัดเคืองที่มีต่อบิดาลงได้สักเท่าไร เปรียบดังเถาที่ถูกรุ่น ขอเพียงมีเชื้อเล็กน้อยก็พร้อมปะทุทันที

“ก็ถ้าพ่อยังคิดเอาตัวเข้าไปเสี่ยงแบบนั้น เพชรก็ไม่รู้จะพูดอะไรอีก ตอนกลับมาจากเวียดนามก็ยับเยินไปทั้งตัว อยากรู้จริงๆ ว่าหลงใหลได้ปลื้มอะไรหนักหนากับการเป็นทหารจนไม่สนใจครอบครัว”

“พอได้แล้วยายเพชร! ทำไมพูดกับพ่อแบบนั้น” น้ำทิพย์เสียงแข็งพอดิบกับที่ตาสุนัขโคลงหัวน้อยๆ เหมือนเตือนหลานรักว่าถึงถือหางอยู่ก็ไม่ควรล้ำเส้นเกินงาม แต่ดูเหมือนหญิงสาวหัวสมัยใหม่ไม่เห็นพ้องกับทั้งคุณแม่และคุณตา หล่อนลุกขึ้นยืนเปรยเป็นภาษาอังกฤษก่อนปลีกตัวจากไป “Maybe dad loves being a soldier more than us.”

แน่นอนว่าระดับการศึกษาแค่ มศ.๑ ไม่ช่วยให้มหันต์เข้าใจ ทั้งยังไม่มีโอกาสได้กล่าวความในใจสักประโยค ฝ่ายนายสุนอ่านสีหน้าลูกเขย

ออกจึงพูดทิ้งปलอบ “ลื้อทำถูกแล้วอามหันต์เอ๊ย ประเทศชาติสำคัญก็จริง แต่ลื้อก็เป็นทหารรับใช้ชาติเต็มที่แล้ว ถึงเวลาที่ลื้อต้องกลับมาเป็นหัวหน้าครอบครัวที่ดีสักที” น้ำเสียงเฝ้าแค้นดูอ่อนโยนลงจนคนฟังรู้สึกแปลกใจ สองถึงสามปีหลังแม่น้ำยูนไม่ยุ่งลูกสาวให้หย่าขาดจากตน แต่พบหน้า ครั้งใดไม่เคยเจรจาฉันพ่อตาลูกเขยสักครั้ง แต่ตอนนั้นหันหลังได้ด้วยความเย็นชาที่เคยประสมมาในระยะหลัง ดูเจือจางลงไปตามกาลเวลา--- อดีตเจ้าสิบตรีผิงก็ระับฟังคำสอน

หลังจากนั้นไม่นานเรือนที่คลาคล่ำไปด้วยผู้คนก็กลับเงียบสงบ เช่นทุกวัน มหันต์เก็บกลิ่นความสงสัยอยู่นานและถามภรรยาทันทีที่ศีรษะวางบนหมอนนุ่ม

“พ่อแะมาเยี่ยมเธอเนี่ย ะรี”

“อืม” ภรรยาสาวซึ่งหันหลังนอนตะแคงตอบเบาๆ

“แค่นั้นหรอ” เขาถามต่อ

“เปล่า” น้ำทิพย์ตอบกลับ และเมื่อเห็นว่าอีกฝ่ายนิ่งรอคำตอบ จึงพูดต่อ “มะรีนี่เพชรจะกลับมาอยู่บ้าน พี่ก็ตามใจลูกหน่อยละกัน อย่าเพิ่งไปทะเลาะหรือขัดใจอะไรมาก ถือว่าฉันขอนะพี่” พูดจบหล่อนพลิกตัวกลับมาจ้องหน้าด้วยสายตาวิงวน

มหันต์นึกยิ้มรับ เรื่องนี้ถือเป็นเรื่องดีที่สุดในรอบหลายวัน “พี่จะไม่ทำอะไรให้ลูกเคืองเลย พี่สัญญา” กล่าวจบก็บรรจงหอมหน้าผากภรรยา

ไกลออกไปในป่าร้างลึก ชายคนหนึ่งวิ่งโซเซอย่างไร้จุดหมาย ทุกก้าวเปี่ยมด้วยความอ่อนล้าและหวาดหวั่น แต่เพราะมรณภัยคืบเข้าใกล้จึงผินพาร่างเปะปะไม่ยอมพัก โกงตัวระบายลมเชือกใหญ่อยู่กลางลำห้วยเล็ก ๆ ความหิวรุกรจนกระเพาะเสียตคราง ครี๊ด ๆ อยู่ตลอด

สิ่งสุดท้ายในความทรงจำ คือเขากับบรรดาลูกหาบชาวต๋องกำลังวิ่งหนี บางสิ่งที่น่ากลัวและอันตราย ทุกคนกระจัดกระจายไป

คนละทิศ ตัวเขาวิ่งมาจนถึงโตรกสูง ปรับลมหายใจยังไม่เข้าที่ มันก็ ตามติด ตัดสินใจกระโดดลงหุบตรงหน้า โชคดีรอดตายหวุดหวิด แต่ก็ต้องสังเวยโชคนั้นด้วยขาหนึ่งข้าง ติดแหง็กอยู่กันหุบเกือบสองวัน อาศัยเพียงน้ำฝนประทังชีพกว่าจะลากสังขารขึ้นมาได้ แม้ครั้งหนึ่งเคย เชียดดงทมิฬแห่งนี้ แต่นั่นก็ผ่านมานานพอดู แถมสาบานว่าให้ตาย ก็ไม่กลับมาเหยียบป่าทมิฬนี้อีก แต่เงินสองหมื่นบาทก็ทำให้ลิ้มคำมัน นั้นไปเสียฉิบ

“ระยาเอ๊ย! คอยดูเถอะ กูรอดออกไปได้เมื่อไหร่ จะกลับมาเผา ให้วอดทั้งป่า” ทับครางฮึด

คำขู่ของอดีต ตชด.ถูกแทรกด้วยเสียงย่ำเท้าดัง *กรอบแกรบ* ทับ สะดุ้งเหือกควักปืนพกเล็งไปยังต้นเสียง นิ้วแตะไกปืน ตาจ้องไม่กะพริบ “เข้ามาสิวะ! ไม่มึงก็กู”

แทนคำตอบ ไฟฉายขาวนวลส่องสวนละอองฝนกลับมา และ หยดน้ำเมื่อปะทะร่างโซมโซกของทับ เสียงคุ่นหูลอยมาก่อนตัว “พี่ทับ นั้นพี่ใช้ไหม”

หัวใจที่ฟ่อพื้มาส่องวันพองขึ้นทันใด คนถูกเรียกจำเสียงลูกน้อง ชาวดอยได้ดี มือสองข้างทั้งตกพื้น ถอนหายใจอย่างโล่งอก เขาตอบกลับ เสียงแผ่ว “เออ กูเอง กว่าจะมาได้นะมึง”

ดวงไฟกลมจากไฟฉายขยายขึ้นเมื่ออีกฝ่ายเดินเข้าใกล้ ทำเอา ไอ้ทับตาพว้า “เฮ้ย หยดสองไฟใส่หน้ากูสักที” ทับทวาด ไอ้หนุ่ม ชาวดอยก็กว้างยบปิดสวิทช์ไฟฉายทันที เมื่อความมืดเข้าครอบคลุมอีกครั้ง ได้กลิ่นสาบฉุนโชยมาพร้อมลมชื้นๆ ขนทั่วร่างของอดีต ตชด.ลุกชู เมื่อเขม้นมองร่างที่เดินออกมาจากมุมมืด คนที่ยืนแสร้งยิ้มอยู่ตรงหน้า เป็นใคร ไอ้ทับไม่เคยรู้จัก แต่ที่น่าประหลาดคือ เสียงพูดของมันเหมือนกับลูกหาบชาวดอย!